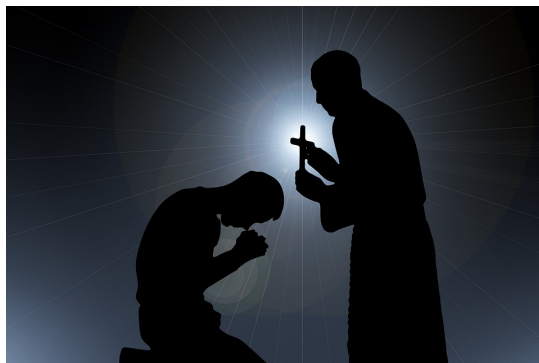

Hrdinstvo kňazov včera a dnes

Antonio Socci

4. marca 2022 ✝ Cirkev

Zdroj: maxpixel.com

Katolícke kňazstvo je vystavené útokom: kvôli škandálom a niektorým mediálnym kampaniam, ale aj kvôli tlaku nemeckej synody a kríze povolání. (...)

Okrem iného si pripomíname sté výročie narodenia veľkého kňaza, dona Luigiho Giussaniho, ktorý práve v revolučných rokoch 1968, keď sa zdalo, že Cirkev je na konci, priviedol tisíce mladých ľudí, aby si zamilovali Ježiša, čím ich zachránil pred klamstvom ideológií a ovplyvnil dejiny našej krajiny a dejiny Cirkvi. (...)

Zvykli sme si na prítomnosť kňazov, vieme, že sa môžeme na nich obrátiť, aby sme našli milosrdenstvo, vypočutie a pomoc. Ale aj nájsť dôvody na život, múdrosť a svetlo. Berieme to ako samozrejmú, bez akejkoľvek vďačnosti. Akoby to bola tá najväčšia samozrejmá na svete, že existujú ľudia, ktorí sa zriekajú vlastného života pre iných.

Neznáme a predsa mimoriadne hrdinstvo

Niekedy ich hrdinstvo zostáva neznáme, aj keď je výnimočné. Kto si pamätá napríklad na Dona Giuseppeho Diana?

Všetci poznajú Roberta Saviana vďaka jeho „*Gomora*“. Len málokto však pochopil, že skutočným hrdinom tejto knihy je katolícky kňaz: Don Giuseppe Diana. Dokonca aj názov pochádza od neho, ako rozpráva spisovateľ: „*Don Giuseppe Diana v jednej homílii povedal: „Nerobme z tejto krajiny Gomoru.“* Mal som šesťnásť rokov. Kňaza zabili Casalesiovci a mňa to inšpirovalo k napísaniu knihy.

Don Diana nebol politik, spisovateľ ani verejný činiteľ, nehľadal osobnú slávu. Bol to jednoducho katolícky kňaz, ktorý sa snažil milovať svoj ľud tak, ako ho miloval Ježiš, a správal sa ako kňaz: preto ho v roku 1994 zabili. Ján Pavol II. sa o ňom pri modlitbe Anjel Pána vyjadril dojímavými slovami.

To isté platí aj o donovi Piovi Puglisim, ktorý sa narodil v Palerme a ktorého Cirkev uznala za blahoslaveného mučeníka. (...)

Pre mnohých kňazov je hrdinstvo rozmerom života, ale hrdinstiev je veľa. Často sú tiché a neviditeľné alebo nerozpoznané. Odovzdanie sa vlastnému poslaniu, ktoré vedie k zrieknutiu sa všetkého z lásky ku Kristovi a bratom, je hrdinstvom, aj keď nejde o mučenie.

Dnes je však už samotná voľba kňazstva hrdinstvom. Mladý muž, zvyčajne absolvent univerzity, ktorý sa zriekne svojej rodiny, profesionálnej kariéry, vlastného života, aby slúžil iným, aby slúžil komunite, z lásky ku Kristovi, robí hrdinské rozhodnutie.

O to viac, že dnes kňaz nie je – ako v minulosti – spoločensky rešpektovaná osoba, ale často je terčom posmechu a dokonca pohrdania.

Zdroj: pixabay.com

Univerzálna precitlivosť

Žijeme však v čase univerzálnej precitlivosti. *„Stačí málo: pieseň spred päťdesiatich rokov, film z polovice devätnásteho storočia, vtip zo súčasnosti – a je to tu, rozhorčenie dňa, celosvetové hobby, ktoré monopolizuje rozhovory a nálady.“*

Guia Soncini vo svojej knihe *L'era della suscettibilità* (Vek precitlivosti) poskytuje dobrý obraz súčasného stavu, v ktorom má každý právo uraziť sa a povinnosť rozhorčiť sa. Stačí, aby ste sa pomýlili čo i len v jednom osobnom zámene, a skončíte na pranieri. *„Žiadny misgendering* (oslovovanie niekoho inými zámenami, než si človek zvolil) *nezostane nepotrestaný,“* píše autor sarkasticky o ideológii *woke*.

Existuje však prinajmenšom jedna ľudská kategória, na ktorú sa dá slobodne útočiť, prinajmenšom s iróniou a zlomyseľnosťou, bez toho, aby to kohokoľvek pobúrilo a aby sa aj sami adresáti bránili: sú to kňazi.

Nevšimli sme si to, pretože sa nestážujú, hoci je to pre nich bolestné: v Cirkvi sa nepestuje „viktimizmus“ (a to ani v mnohých prípadoch prenasledovania a mučenie – zdokumentovaných na celom svete –, ktoré z kresťanov robia pravdepodobne najprenasledovanejšiu skupinu). Domácou špecialitou je „mea culpa“, nie „viktimizmus“.

Ale každý, kto pozorne sleduje médiá a web, si to uvedomuje. Vo všeobecnosti (a už nejaký čas) sú katolíci a Cirkev ako celok terčom posmechu alebo „kultúrnych provokácií“, ktoré samozrejme nie sú namierené proti iným náboženstvám.

V poslednom čase však prevláda istá tvrdosť a nespravodlivé zovšeobecňovanie, najmä pokiaľ ide o kňazov, kvôli pedofilným škandálom. Akoby sa táto hrozná pohroma týkala najmä katolíckych kňazov. (...)

To svetlo

Mimo mediálnych správ by bolo treba pochopiť, čím je kňazstvo v živote ľudí a v dejinách sveta.

Pred niekoľkými dňami som bol v dolnej bazilike svätého Františka v Assisi. Bola opustená. Pozeral som sa na ohromné diela namaľované na stenách a zrazu som si uvedomil, že tam niekto je: v spovednici svieti svetlo a čaká tam rehoľník.

Toto je Cirkev: je to „milosrdný Otec“ z evanjeliového podobenstva, ktorý stojí na prahu a chveje sa v očakávaní, že odpustí svojmu stratenému synovi, nech už urobil čokoľvek. Nesmierne objatie všetkých ľudských trápení. Je to more milosrdenstva pre všetkých.

Nedaleko je vystavený habit brata Františka. Žobrácky. František bol diakonom (prvý stupeň sviatosti kňazstva) a bozkával ruky každému kňazovi, nech by bol akokoľvek ošarpaný, pretože tieto ruky – ako hovoril – posväcujú Telo a Krv Kristovu. Chudáci, ktorí zachraňujú svet.

Aj prvý stigmatizovaný kňaz ako on, veľký svätec dvadsiateho storočia, Páter Pio z Pietrelciny, nosil františkánsky habit.

Preklad z antoniosocci.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/hrdinstvo-knazov-vcera-a-dnes/>